

First Friends Hospital Set

Zabawa w odgrywanie ról, podczas której dzieci mogą przećwiczyć wizytę u lekarza. Wspiera rozpoznawanie i rozumienie emocji, słownictwo dotyczące ciała i opieki, empatię oraz układanie wydarzeń w odpowiedniej kolejności.

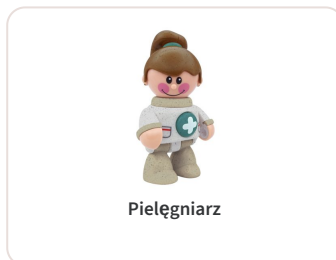
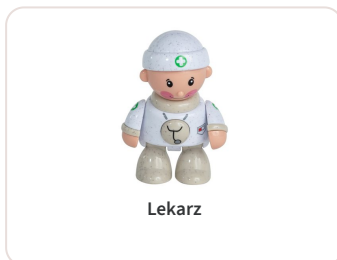
ZAWARTOŚĆ

Karetką, lekarz, pielęgniarka, 2 pacjentów, meble przychodni

RYNEK

Dom i edukacja

CO JEST W ZESTAWIE

CZEGO UCZĄ SIĘ DZIECI

Inteligencja emocjonalna

Być rannym, bać się, być pocieszanym. Szpital to miejsce, w którym dzieci ćwiczą uczucia związane z byciem objętym opieką.

Język

Lekarz, pielęgniarka, bandaż, lepiej, delikatnie, „gdzie cię boli?”. Słowa o ciele i o opiece.

Zabawa w grupie

Pomagający i ten, któremu się pomaga. Przyjmowanie ról, zamiana i odkrywanie, jak jest po drugiej stronie.

Poznanie świata

Co dzieje się u lekarza i dlaczego. Oswajanie zabiera strach przed prawdziwą wizytą.

Następstwo zdarzeń

Upadek, wezwanie, karetka, szpital, łóżko, lepiej, dom. Wizyta po kolei to historia i uspokojenie.

Motoryka mała

Posadzić pacjenta w karetkę, położyć figurkę na łóżku, posadzić lekarza przy biurku.

TEMATY

Ludzie, którzy nam pomagają

Opieka zdrowotna

Moje ciało

Uczucia

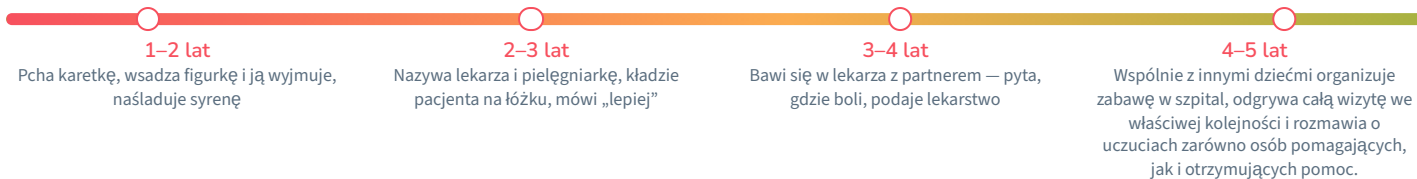
Bezpieczeństwo

Szpital i lekarze

Otrzymywanie opieki

JEDEN ZESTAW, PIĘĆ LAT ZABAWY

CZTERY SPOSOBY UŻYCIA ZESTAWU

- Samodzielne odkrywanie — od 12 miesięcy**
Karetką i jedną figurką. Wkładać figurkę do pojazdu i ją wyjmować, naśladować syrenę i jeździć karetką.
- Zabawa w parze z dorosłym — od 2 lat**
„Gdzie boli?”, „Nie bój się”. Dorosły odgrywa jedną rolę, a drugą powierza dziecku.
- Mała grupa — 3–5 lat**
Cała wizyta lub obchód lekarski, każde dziecko z jedną figurką.
- Zabawa dostępna w sali**
Kącik szpitalny z łóżkiem, torbą lekarską i karetką zaparkowaną przed wejściem — zestaw, który przygotowuje dzieci do prawdziwej wizyty.

W PLACÓWCE

- Bez małych elementów; figurki 12,5 cm; bezpieczne podczas ząbkowania
- Wystarczy przetrzeć — i to jest zestaw, który przeciera się najczęściej
- Meble i figurki mieszczą się na jednej płytce tacy; karetką obok
- Każda figurka dostępna osobno — wymienia się jedną, nie cały zestaw

NA CO ZWRÓCIĆ UWAGĘ

- ☐ Czy dziecko wypowiada odpowiednie słowo na każdym etapie zabawy z karetką?
- ☐ Czy dziecko samo oferuje słowa pocieszenia?
- ☐ Czy dziecko potrafi ustalić, ile jeszcze łóżek potrzeba?
- ☐ Czy dziecko potrafi nazwać części ciała, gdy pytamy, gdzie boli?
- ☐ Czy dziecko potrafi opowiedzieć przebieg wizyty w szpitalu we właściwej kolejności?
- ☐ Czy dziecko odgrywające lekarza dobiera sposób pomocy do dolegliwości pacjenta i potrafi uzasadnić swój wybór?

OBSZARY UCZENIA SIĘ

Rozwój fizyczny

Komunikacja i język

Rozwój osobisty, społeczny i emocjonalny

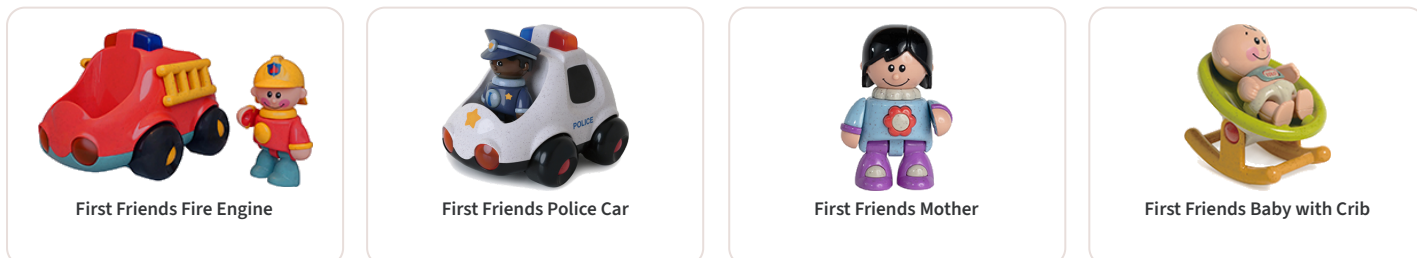
Poznanie świata

Matematyka

Wyrażanie siebie przez sztukę

ROZBUDUJ ZESTAW

Połączyć szpital z resztą akcji ratunkowej — wóz strażacki i radiowóz przywożą pacjentów — oraz z rodziną, która odwiedza.

1 Do karetki

12–30 mies.
1 dziecko + dorosły

POTRZEBUJESZ

Karetką i jedną figurką pacjenta.

CO ROBIĆ

1. Pokazać karetkę. Otworzyć tył. Powiedzieć „wsiadaj” i posadzić pacjenta.
2. Zamknąć drzwi. Naśladować dźwięk syreny. Przejechać karetką po podłodze. „Wiu, wiu!”
3. Dojechać. Otworzyć tył. „Wysiadaj — już wszystko dobrze.”
4. Pozwolić dziecku zrobić to samemu. Wypowiadać słowa przy każdym kroku.

CEL EDUKACYJNY

Motoryka mała

Wsadzanie i wyjmowanie

Dźwięki

Kolejność czynności

Łatwiej — Dorosły sadza figurkę; dziecko pcha i naśladowuje syrenę.

Trudniej — Dwoje pacjentów — kto jedzie pierwszy? Dlaczego?

OBSERWUJ

Czy dziecko mówi lub pokazuje znakiem słowo przy każdym kroku? Łączenie czynności ze słowem to początek zabawy na niby z językiem.

2 Gdzie boli?

2–4 lat
1–2 dzieci + dorosły

POTRZEBUJESZ

Lekarz, jeden pacjent, mały kwadrat materiału jako bandaż.

CO ROBIĆ

1. Pacjent się przewrócił. Lekarz pyta „gdzie cię boli?”
2. Dziecko wskazuje część figurki — kolano, głowę, rękę — i ją nazywa.
3. Lekarz ogląda wskazane miejsce, mówi coś uspokajającego i zakłada bandaż.
4. „Już lepiej?” Pacjent wstaje i chodzi. Zamiana ról.

CEL EDUKACYJNY

Słowa o ciele

Słownictwo

Zabawa w rolę

Delikatność

Łatwiej — Dorosły jest lekarzem; dziecko wskazuje i nazywa.

Trudniej — Zapytać „jak to się stało?” i pozwolić dziecku opowiedzieć historię.

OBSERWUJ

Nasłuchiwać nazw części ciała wypowiedzianych bez podpowiedzi oraz łagodnych słów. Dziecko, które samo zadaje pytanie, wcieliło się w rolę pomagającego.

3 Nie bój się

3–5 lat
2–3 dzieci + dorosły

POTRZEBUJESZ

Pielęgniarka, jeden pacjent, łóżko.

CO ROBIĆ

1. Pacjent leży na łóżku i się martwi. Zapytać „jak się czuje pacjent?”
2. „Co mogłaby powiedzieć pielęgniarka?” Pozwolić dzieciom proponować słowa pocieszenia. Każdą propozycję odegrać z wykorzystaniem figurek.
3. „Co mogłaby zrobić pielęgniarka?” Potrzywać za rękę, wyjaśnić, przynieść zabawkę. Odegrać to.
4. Zapytać „jak czuje się teraz pacjent?”, a potem „jak czuje się pielęgniarka?”

CEL EDUKACYJNY

Empatia

Uczucia

Słowa pocieszenia

Perspektywa

Łatwiej — Dorosły użycza głosu pacjentowi; dziecko — pielęgniarcie.

Trudniej — Figurka rodzica też się martwi — kto uspokoi rodzica?

OBSERWUJ

Nasłuchiwać słów pocieszenia, wypowiedzianych bez podpowiedzi, oraz uczuć nazwanych po obu stronach. Myślenie o tym, co czuje pomagający, to prawdziwy krok w przyjmowaniu perspektywy.

4 Od upadku do domu

3–5 lat
2–3 dzieci + dorosły

POTRZEBUJESZ

Cały zestaw. Chusta jako plac zabaw, na którym zdarza się upadek; domek First Friends, jeśli jest.

CO ROBIĆ

1. Zacząć na placu zabaw. Ktoś się przewraca. „Co dzieje się najpierw?”
2. Wezwać pomoc. Przyjeżdża karetka. Umieścić pacjenta w tylnej części pojazdu, naśladować dźwięk syreny i ruszyć do szpitala.
3. Lekarz ogląda, pielęgniarka pomaga, pacjent odpoczywa na łóżku. Potem: lepiej!
4. Do domu karetką. Zapytać „co wydarzyło się najpierw? Potem? Na końcu?”

CEL EDUKACYJNY

Następstwo zdarzeń

Opowiadanie

Zabawa w rolę

Współpraca

Łatwiej — Trzy kroki: upadek, lekarz, lepiej.

Trudniej — Dwoje pacjentów przybywa jednocześnie — kto jest przyjęty pierwszy i dlaczego?

OBSERWUJ

Czy dziecko potrafi opowiedzieć wizytę w kolejności? Ułożenie w kolejności historii, którą dziecko właśnie odegrało, to pomost między zabawą a narracją — i przygotowanie do prawdziwej wizyty.

5 Łóżka dla wszystkich

3–5 lat
1–3 dzieci + dorosły

POTRZEBUJESZ

Łóżko, pacjenci, dodatkowe figurki First Friends, jeśli są dostępne, klocki jako dodatkowe łóżka.

CO ROBIĆ

1. Jeden pacjent, jedno łóżko. Dobrze. Przybywa drugi pacjent. „Czy jest łóżko?”
2. Policzyć pacjentów, policzyć łóżka. „Ile jeszcze łóżek potrzebujemy?”. Dodać klocki.
3. Przybywa trzeci. Policzyć jeszcze raz. Zrobić tyle, ile trzeba.
4. Teraz pacjent wraca do domu. „Ile łóżek jest wolnych?”

CEL EDUKACYJNY

Liczenie

Jeden do jednego

Więcej i mniej

Rozwiązywanie problemów

Łatwiej — Dwoje pacjentów, dwa łóżka; dopasować bez liczenia.

Trudniej — Pięcioro pacjentów, trzy łóżka — ilu czeka?

OBSERWUJ

Czy dziecko rozstrzyga, czy „wystarczy?”, przez dopasowanie, czy przez policzenie obu zbiorów? Powiedzenie, ile jeszcze potrzeba, to pierwsze odejmowanie.

6 Obchód lekarski

4–5 lat
3–4 dzieci + dorosły

POTRZEBUJESZ

Cały zestaw i dwie lub trzy dodatkowe figurki. Proste karty z ilustracjami dolegliwości: guz na głowie, skaleczone kolano, ból brzucha.

CO ROBIĆ

1. Dać każdemu pacjentowi kartę z problemem. Lekarz nie wie, co na niej jest.
2. Lekarz podchodzi do pacjenta leżącego na pierwszym łóżku i zadaje pytania. Pacjent pokazuje, co mu dolega, i o tym opowiada.
3. Lekarz decyduje, co zrobić — bandaż, lekarstwo, odpoczynek — i mówi dlaczego.
4. Następne łóżko. Potem zamiana: nowy lekarz, nowe karty.

CEL EDUKACYJNY

Mówienie i słuchanie

Czekanie na swoją kolej

Rozumowanie

Zabawa w rolę

Łatwiej — Dwoje pacjentów, za pierwszym razem dorosły jako lekarz.

Trudniej — Lekarz musi zapamiętać wszystkie trzy problemy i zdać z nich relację pielęgniarkie na końcu.

OBSERWUJ

Nasłuchiwać zadawanych pytań, odpowiedzi udzielanych pełnymi zdaniami oraz leczenia dopasowanego do problemu z uzasadnieniem. Zdanie relacji na końcu łączy przypominanie sobie i porządkowanie kolejności.

